

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Originvm Monasticarvm Libri IV.

Le Mire, Aubert

Coloniae Agrippinae, 1620

Cap. XVII. De S. Ioanne Bono Mantuano Confessore, & alijs Sanctis Ord.
Eremitarum S. Augustini.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11249

ter cæterâ Antuerpiense, quod in Parochiale S. Andreæ Basilicam est commutatum. Vide Ios. Pamphilum in Chronico Augustiniano, & Carolum Scribanium in Originibus Antuerpianis, cap. II.

Ceterum de Scriptoribus ord. Eremitarum S. Augustini exstat P. *Thome Gratiani Anastasis Augustiniana*, Coloniae anno 1613. edita.

CAPVT XVII.

De S. Ioanne Bono Mantuano Confessore, & alijs Sanctis ord. Eremitarum S. Augustini.

Ioannes Bonus, Mantuæ Ioanne patre natus, cum patre defuncto opes amplas in voluptatibus, lubricorum iuuenum consuetudine vsus, consumeret, matre pro eo ad Deum preces assidue fundente, in grauem morbum incidit, ex quo ad meliorem frugem redactus, spondit, si euaderet, se ad vota Religionis transiturum. Recuperata itaque valetudine, & mortua matre, omnes facultates in pauperes erogauit, & in specu apud Cæsenam aliquamdiu se mirum in modum afflixit, veste Eremitarum S. Augustini indutus. Cum carnis incendijs æstualet, ut eam tentationem dolore superaret, calamos præacutos arundineos sub manuum unguibus infixit: ex quo

R dolore

1249.

dolore triduo penè exanimis iacuit; sed diuina uisitatione recreatus, statim conualuit, carnisque de cetero tentationem non sensit. Cum admirabili abſtinentia vitam duceret, plura per Flaminiam & Umbriam monaſteria ſanctitatis inſtaurauit. Quibus in locis annos quinquaginta commoratus, in patriam uenit, ubi in monaſterio, ſibi à ciuibus exſtructo, dierum & bonorum operum plenus, & miraculis coruſcus migravit in cœlum, X. Kalend. Nouembris, an. ſalutis milleſimo ducentefimo quadrageſimo nono: cuius corpus non multò poſt in urbem translatum, in cœnobio S. Agnetis honorificè conditum miraculis fulſit. Ita Ph. Ferrarius in Catalogo SS. Italiæ, & Conſtantius Laudenſis, eiufdem ordinis, qui vitam illius libriſtribus anno 1590. publicauit.

De B. Thoma Villanouano, Archiepifcopo Valentino.

1555.

B. Thomas de Villa noua, cognomento Eleemoſynarius, ord. Eremitarum S. Auguſtini, fuit Archiepiſcopus Valentinus, & obiit anno Chriſti milleſimo quingentefimo quinquageſimo quinto, ætatis 67. in die Natiuitatis B. Mariæ Virginis. Multis miraculis clarum beatificauit ſeu Beatos inter retulit Paulus V. Papa 7. Octobris, 1618. De eodè hæc Oratio exſtat compoſita: *Deus qui Patrem*

pauperum Thomam Praesulibus in exemplum posuisti, presta quaesumus, ut qui indigentibus opem tulit in terris, suis nos precibus iuuet in caelis, per Christum Dominum nostrum.

De S. Clara Virgine apud Montem Falcum.

Clara virgo in monte Falco (opidum est Umbriae non obscurum Fulginio proximum) anno à partu Virginis 1266. Clemente IV. Pontifice nata pijs patribus sub Ioannē sororis (quæ reclusorio extracto aliquot virginibus præerat) disciplina vitam prorsus admirandam egit. Tanta fuit verecundia, ut nulla se parte corporis nudam videri pateretur. Cum dormiens pedem extulisset, à sorore reprehensa, id quasi piaculum lacrymis expiavit. Dicere verò solebat, *Ne Medico quidem ullam corporis partem detegendam esse, quòd visus plurium fons malorum sit, oculusque hostis animæ acerrimus.* Silentij obseruatissima fuit. Abstinentiam item sic coluit, ut cum ouum ob debilitatem, hortatu sororum, gustasset, facti poenitens ad lacrymas confugeret. Cum Ioanna soror carnis modicum ad ægrotæ instaurandas vires detulisset, illam abeunte sorore abiicit. Altero reclusorio extra opidum à se constructo, à Ioanna, quæ etiam

illi præerat, obtinuit, vt cum alijs virginibus ad quæstum exiret; sed licentia reuocata est, quòd illa sub dio imbres & ventos potius pati vellet, quàm ad domum alicuius diuertere. Virgis & flagellis se adeò cædebat, vt sanguis copiosus è vulneribus flueret. Mortua sorore cœnobij administrationem inuita suscepit, nec tamen quidquam de austeritate remisit, cum cilicinis interiùs vestibus induta, se funiculis & vrticis flagellaret; diesque integros cibo & potu abstineret. Orationibus intenta omnia humana despiciebat, miseros appellare solita, qui ea quærent, & magis miseros, qui bona appellarent. Pacè inter vrbes finitimas dissidentes per litteras conciliabat: erat enim litteris diuinitus erudita; spiritu prophetiæ non caruit. *Iacobo* enim *Columnæ* Cardinali dignitatis restitutionem prædixit. *Margarita* mulieris Gallicæ Romanam peregrinantis aduentum, & nomen diuinavit. Nouitiam, quæ occultum peccatum in sacramentali confessione tacuerat, reprehendit. Cum aliquando cum alijs communicare non potuisset, à Christo Domino meruit corpus suum accipere. Christum peregrini specie suscepit, à quo (cum de illius passione non sine copiosissimis lacrymis ad foiores sermonem haberet) passionis mysteri cordi illius impressa fuisse non dubitatur. Denique assiduis vigilijs, ieiunijs, & alijs carnis macerationibus confecta in morbum incidit.

cidit: ex quo anno ætatis trigesimo tertio breui migravit ad sponsum.

Cuius cor ingens, multis inspectantibus diuisum, mysteria Dominicæ Passionis continere repertum est. Illud etiam mirum, tres cordis globulos seu pillulas tantum ponderis habere, quantum habent singulæ. Adhuc uiuens, monialem defunctam suscitauit. Ita Ferrarius in Catalogo SS. Italiæ ex eius vita Bononiæ anno 1601. edita.

CAPVT XVIII.

Ordinis Carmelitarum origo ac progressus.

ORdinem Carmelitarum in monte Carmelo *Elias & Eliseus* Prophetæ primùm inchoarunt; *Albertus* Patriarcha Ierosolymitanus, cùm Europæi Terram sanctam occupassent, vitæ regulam temperauit; Beata demum *Teresia*, Virgo Hispana, ad primæuum rigorem ac disciplinam nostra ætate reuocauit.

Carmelitas porrò primus ex Syria in Europam transfexit *S. Ludouicus IX.* Rex Galliæ, qui eisdem Lutetiæ monasterium excitauit.

Vt res tota fiat clarior, habe quæ eleganter & breuiter de huius ordinis initijs ac progressibus tradit *Ioannes à Iesu Maria*, Calaguri-